

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΛΟΥΚΑ - Λουκ. 7, 11-16 (9/10/2016)

Ταφή ή καύση των νεκρών;

Το σημερινό ευαγγελικό ανάγνωσμα, αγαπητοί μου αδερφοί, δίνει εμμέσως σαφή απάντηση σ' ένα ζήτημα το οποίο συζητείται ευρέως και απασχολεί την ελληνική κοινωνία στην εποχή μας και όχι μόνο. Ο Κύριός μας βρίσκεται στις παρυφές της πόλης Ναϊν και γίνεται μάρτυς μίας νεκρικής πομπής, όχι συνηθισμένης, καθώς συμμετείχε όλος ο λαός, με επικεφαλής μια χαροκαμένη μάνα που ξεπροβόδιζε το μονάκριβο παιδί της, το οποίο είχε φύγει από τη ζωή. Είναι αλήθεια πως δεν υπάρχει κάτι χειρότερο για μια μάνα από το να κηδεύει το παιδί της. Σ' αυτή την συγκλονιστική σκηνή βρέθηκε ο Χριστός, σπλαχνίστηκε την τραγική μητέρα, σταμάτησε την πομπή, ανέστησε με ένα λόγο το νεκρό παιδί και το παρέδωσε στη μητέρα του ζωντανό και υγιές. Αυτή η θαυματουργική επέμβαση του Κυρίου μας έγινε αφορμή δοξολογίας του ονόματος του Θεού από τους κατοίκους της πόλεως εκείνης.

Αυτή είναι η ευαγγελική διήγηση που ακούσαμε. Ποια είναι η απάντηση που μας δίνει στο θέμα που μας απασχολεί σήμερα; Είναι νεκρική η πομπή, οδηγούσε το νεκρό παιδί στο κοιμητήριο, για να ενταφιαστεί. Η απάντηση που δίνει το ευαγγελικό κείμενο σχετίζεται με τη σαφή διδασκαλία της Εκκλησίας περί του ενταφιασμού και όχι της καύσεως των κεκοιμημένων σωμάτων. Γίνεται ευρεία συζήτηση στις μέρες μας για το ζήτημα αυτό. Μάλιστα, απασχολεί έντονα την ελληνική κοινωνία, η οποία ακούει διάφορες απόψεις, είτε υπέρ της καύσεως, είτε εναντίον της καύσεως των σωμάτων εκείνων των ανθρώπων, οι οποίοι όσο ευρίσκοντο στη ζωή, είχαν δηλώσει επισήμως, ότι μετά θάνατον θέλουν το σώμα τους να αποτεφρωθεί. Πολλά επιχειρήματα καταγράφονται υπέρ της άποψης αυτής, οικονομικά, οικολογικά και χωροταξικά, αλλά κανένα από αυτά τα επιχειρήματα δεν είναι τόσο σοβαρό, όσο εκείνο το οποίο λέγει πως το σώμα είναι δικό μου, άρα μπορώ να το κάνω ό,τι θέλω. Μπορώ, όσο βρίσκομαι στη ζωή, να αποφασίσω πως, όταν πεθάνω, το σώμα μου θέλω να αποτεφρωθεί ή να ενταφιαστεί. Η αντίληψη αυτή είναι λανθασμένη. Πώς είναι να δυνατό το σώμα να είναι δικό μας; δικό μας είναι κάτι το οποίο εμείς δημιουργήσαμε, με τα χέρια μας ή με την αξία μας, με το κόπο μας. Δικό μας είναι κάτι το οποίο αποκτήσαμε, με νόμιμο, δίκαιο, ανθρώπινο τρόπο. Το σώμα μας ούτε το δημιουργήσαμε, ούτε το αποκτήσαμε. Άλλος είναι ο δημιουργός και άλλος είναι ο χορηγός. Ο Θεός δημιούργησε το ανθρωπινό σώμα, όπως και την ψυχή. Ο Θεός τα χάρισε στους ανθρώπους ενωμένα. Άρα, σε Εκείνον ανήκουν και όχι σε μας. Ουδεμία εξουσία έχουμε οι άνθρωποι πάνω στο σώμα μας. Εκεί στηρίζεται η άρνηση της Εκκλησίας μας όχι μόνο στην καύση των νεκρών, αλλά στις αμβλώσεις, οι οποίες

εντάσσονται στο ίδιο ακριβώς «δικαίωμα», ότι δικό μου είναι το σώμα, ό,τι θέλω το κάνω ή ακόμα στην ευθανασία, εκείνη την αντίληψη που λέγει ότι μπορώ να δώσω μόνος μου εντολή να μπει τέλος στη ζωή μου, επειδή δεν αντέχω άλλο να ζω. Ούτε στη μία περίπτωση, ούτε στην άλλη η κοσμική αντίληψη είναι δίκαιη, καθώς το σώμα δεν μας ανήκει, άλλος είναι ο δημιουργός, άλλος είναι ο εξουσιαστής.

Και ενώ η Εκκλησία μας δεν αντιδρά και δεν αρνείται το δικαίωμα της καύσεως σε εκείνους των οποίων οι θρησκευτικές πεποιθήσεις το προβλέπουν, εντούτοις, είναι κάθετα αρνητική στην καύση των νεκρών Ορθοδόξων Χριστιανών. Γιατί συμβαίνει αυτό; Οι λόγοι της αρνήσεως της Εκκλησίας είναι πολλοί, θα καταγράψουμε, όμως, μόνο τρεις, για την οικονομία του χρόνου.

Ο πρώτος λόγος είναι γιατί η καύση των νεκρών είναι αντίθετη με την Ιερά Παράδοσή Της. Αν μελετήσει κανείς τόσο την Π.Δ όσο και την Κ.Δ., αλλά και ευρύτερα την Παράδοση της Εκκλησίας, θα διαπιστώσει πως κανένα πρόσωπο, το οποίο αγαπά τον Θεό και είναι αφιερωμένο σ' Αυτόν, δεν επιλέγει την καύση του νεκρού σώματος του. Δεν υπάρχει κανένα παράδειγμα Αγίου της πίστεως μας, ο οποίος να αποτεφρώθηκε μετά θάνατον. Αντιθέτως, το μεγαλύτερο πρότυπο Ζωής, που είναι ο Κύριος Ιησούς Χριστός, επέλεξε το σώμα, μετά τη Σταύρωση του, να παραμείνει επί τριήμερον ενταφιασμένο. Το ίδιο συνέβη και στο πρόσωπο του Τιμίου Προδρόμου και της Υπεραγίας Θεοτόκου, αλλά και όλων των Αγίων, όλων των γενεών, μέχρι σήμερα. Άρα, η παράδοση της Εκκλησίας μας είναι σαφής ως προς τον ενταφιασμό των σωμάτων των Χριστιανών.

Ο δεύτερος λόγος είναι γιατί η καύση προσβάλλει την ιερότητα του ανθρωπίνου σώματος. Το ανθρώπινο σώμα είναι ιερότατο και του αρμόζει κάθε τιμή και απόδοση της αξίας με την οποία ο Θεός το τίμησε. Η καύση είναι πράξη απίστευτης και ειδεχθούς βίας, ανάγει το νου μας σε εποχές που θέλουμε να ξεχάσουμε, όπου η καύση χρησιμοποιείτο για τον αφανισμό των εχθρών, από καθεστώτα ολοκληρωτικά και φασιστικά. Η καύση είναι βιασμός του ανθρωπίνου σώματος και ταιριάζει με την ειδωλολατρική αντίληψη, σύμφωνα με την οποία, το ανθρώπινο σώμα είναι μιαρό, είναι η πηγή κάθε κακού, γι' αυτό πρέπει να εξαφανιστεί, να χαθεί από προσώπου γης. Γι' αυτό και οι ειδωλόλατρες έκαιγαν τα σώματα των νεκρών. Η Εκκλησία μας, όμως, έχει άλλη αντίληψη. Περιβάλλει το σώμα με τιμή, γιατί το θεωρεί ναό του Αγίου Πνεύματος. Το σώμα δεν είναι μιαρό, δεν είναι ακάθαρτο, γιατί το προσέλαβε ο Χριστός, που οικειοποιήθηκε την ανθρωπινή φύση, σώμα και ψυχή, και την εξαγίασε. Πώς είναι δυνατόν αυτό το σώμα να είναι ακάθαρτο και πηγή κάθε κακού; Πώς είναι δυνατόν αυτό το σώμα να θέλουμε να εξαφανίσουμε ολοκληρωτικά, να μην αφήσουμε τίποτα από αυτό; Γι' αυτό η Εκκλησία μας, επειδή το σώμα μας είναι ιερό, το τρέφει διαρκώς, με το Σώμα και το Αίμα του Χριστού στην Θεία Λειτουργία, με τη προσφορά δηλ. της

Θείας Κοινωνίας. Έτσι εξηγείται η τιμή που αποδίδει η Εκκλησία μας στο ανθρώπινο σώμα και όσο βρίσκεται εν ζωή, αλλά και όταν φύγει από αυτή τη ζωή και πάψει βιολογικά να υπάρχει. Η Εκκλησία μας ψάλλει την εξόδιο Ακολουθία, περιβάλλει τον άνθρωπο με τις προβλεπόμενες από την πίστη μας τιμές και τον συνοδεύει μέχρι και την τελευταία στιγμή επί του τάφου, όπου και η τελευταία του κατοικία.

Υπάρχει και ένας τρίτος λόγος, ακόμη πιο σοβαρός, για τον οποίο η Εκκλησία μας είναι κάθετα αρνητική στην καύση των κεκοιμημένων σωμάτων. Μπορεί η καύση, ως πράξη, να μην προσβάλλει και να μην αναιρεί την πίστη μας στην Ανάσταση των νεκρών, αλλά υποκρύπτει απιστία στην μετά θάνατον Ζωή και στην αιώνια ύπαρξη της ψυχής. Και μπορεί το σώμα και η ψυχή μας, που είναι τα δύο συστατικά της ανθρώπινης ύπαρξής μας, να χωρίζονται την ώρα του θανάτου, αυτός ο χωρισμός, όμως, είναι πρόσκαιρος και προσωρινός, καθώς στην Δευτέρα Παρουσία τα σώματα θα αναστηθούν, θα ενωθούν με την ψυχή και θα ζήσουν αιώνια στη Βασιλεία του Θεού.

Για τους λόγους αυτούς, αδελφοί μου, και πολλούς άλλους, τους οποίους ο χρόνος δεν μας επιτρέπει να αναλύσουμε, η Εκκλησία μας, ως Μητέρα στοργική και αγαπητική, συστήνει να μην υιοθετούμε τέτοιου είδους κοσμικές αντιλήψεις, οι οποίες συμβάλλουν στην αποϊεροποίηση της κοινωνίας μας και υποκρύπτουν, τελικά, απιστία στα βασικά δόγματα και στις θεολογικές αρχές της Αγίας Ορθοδόξου Εκκλησίας μας. Όσοι έχουμε φόβο Θεού, όσοι πιστεύουμε στον Ιησού Χριστό, όσοι προσδοκούμε Ανάσταση των νεκρών και Ζωή του μέλλοντος αιώνος, οφείλουμε να είμαστε υπάκουοι στο κέλευσμα της Εκκλησίας, στη διδασκαλία της Αγίας Ορθοδόξου πίστεώς μας, καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής μας, εμπράκτως, αλλά και κατά τη στιγμή του τέλους, όταν και θα παραδώσουμε το σώμα, το ιερό και αγιασμένο, το οποίο μας χάρισε ο Θεός, εις την γην, εξ ής ελήφθη. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.